

VII. Det særlige politiske udvalg.

havbunden m. m., skal bl. a. søges i modstand fra de østeuropæiske landes side. Under afstemningen i 1. udvalg den 8. december vedtoges forslaget med 93 stemmer for, ingen imod, medens Gabon afstod. Umiddelbart forinden afstemningen blev følgende 35 lande udpeget til at indtræde i ad hoc-komiteen: Argentina, Australien, Belgien, Brasilien, Bulgarien, Canada, Ceylon, Chile, Ecuador, El Salvador, Frankrig, Indien,

Island, Italien, Japan, Jugoslavien, Kenya, Liberia, Libyen, Malta, Norge, Pakistan, Peru, Polen, Rumænien, Senegal, Somalia, Storbritannien, Tanzania, Thailand, Tjekslovakiet, Den forenede arabiske Republik, USA, Sovjetunionen og Østrig.

Resolutionen (res. 2340) blev den 18. december vedtaget enstemmigt af plenarforsamlingen.

1. udvalgs beretning: A/6994.

VII. Det særlige politiske udvalg.

Det særlige politiske udvalg valgte Hermod Lannung (Danmark) til næstformand og Abdullah Kamil (Indonesien) til rapportør.

Plenarforsamlingen tildelte det særlige politiske udvalg følgende dagsordenspunkter:

1. Beretning fra generalkommissæren for FN's hjælpeorganisation for Palæstinaflygtninge i Det nære Østen (UNRWA) (punkt 34).
2. Den sydafrikanske Republiks regerings apartheidpolitik (punkt 35):
 - a) Beretning fra det særlige udvalg vedrørende den sydafrikanske regerings apartheidpolitik.
 - b) Beretning fra generalsekretæren.
3. Virkningerne af atomudstråling: Beretning fra FN's videnskabelige udvalg om virkningerne af atomudstråling (punkt 36).
4. Omfattende gennemgang af alle sider af spørgsmålet om fredsbevarende foranstaltninger: Beretning fra det særlige udvalg vedrørende fredsbevarende operationer (punkt 37).

Beretning fra generalkommissæren for FN's hjælpeorganisation for Palæstinaflygtninge i Det nære Østen (UNRWA).

(Dagsordenens punkt 34).

Det særlige politiske udvalg behandlede i tidsrummet 9.-16. december 1967 spørgsmålet om de arabiske Palæstinaflygtninge. Debatten, der fandt sted på grundlag af

rapporten om UNRWAs arbejde i tiden 1. juli 1966 til 30. juni 1967, fik et i det store og hele tilfredsstillende forløb, utvivlsomt under indtryk af den særlige FN-repræsentant, ambassadør Jarrings, umiddelbart forestående mæglingsaktion.

Som tidligere år gav udvalget tilladelse til, at repræsentanter fra „Den palæstinensiske Befrielsesorganisation“ og „Den palæstinensisk-arabiske Delegation“ kunne fremsætte deres synspunkter, uden at dette indebar nogen godkendelse af de nævnte organisationer.

I. Debatten.

Drøftelserne indledtes med forelæggelsen af UNRWAs årsrapport af organisationens generalkommissær, Dr. Laurence Michelmore, der oplyste, at antallet af flygtninge som et resultat af fjendtlighederne i juni måned var øget med 350.000-400.000; alene i Østjordan befandt der sig i øjeblikket i alt 577.000 flygtninge, og 200-300 personer krydsede stadig dagligt Jordan-floden fra vest mod øst, medens der næsten ingen bevægelse var i den modsatte retning. Generalkommissæren redøjede videre for organisationens kroniske underskud — der for 1968 ansloges til ca. 7 mill. \$ — og for de vanskelige arbejdsforhold i øvrigt; han fandt, at alle flygtninge, der nærrede ønske herom, skulle kunne vende tilbage; dette ville hjælpe UNRWA betydeligt, idet organisationen havde sine faste installationer og faciliteter der, hvor flygtningene kom fra.

Indlæggene fra repræsentanterne for de ovennævnte palæstinensiske organisationer